

σεισμών) χρησιμοποιεί το ατύχημα σαν καλή ευκαιρία εθνικής ενότητας· αν μη τι άλλο, το πράγμα βοηθάει να ξεχάσουμε τι μας έκαναν «λόγω ιού» και να ετοιμαστούμε για αυτά που θα μας κάνουν μετά.

Το θαύμα της υποκριτικής που συνοδεύει τα τεχνολογικά ατυχήματα είναι στην πραγματικότητα το πιο παραγωγικό και δουλεμένο τμήμα τους.

Τα δάκρυα ρέουν ολούθε. Τα αίματα επίσης. Σκάμε από υποκρισία.

Αλλά είναι ωφέλιμο.

1. Η ενασχόληση με τα αυτοκίνητα τύπου B-SUV πέρασε σε δεύτερη μοίρα, οπότε... την κάναμε post· κατά τα συνήθη.
2. Χρήστος Αποστολόπουλος, «Μετρημένες οι μέρες των οθονών στα αυτοκίνητα», *4 Τροχοί*, 2/2023.
3. Στο ίδιο.
4. Απλά γράψτε «νεκροί αυτοκινητιστικά Ευρώπη» στην μπάρα της γνώσης.
5. Ε ναι, το ένα τραίνο ήταν «επιβατηγό»· το άλλο όμως ήταν «εμπορικό». Σε αυτό θα επανέλθουμε. Είναι ένα πράγμα να καταλαβαίνεις ότι εδώ πρόκειται για «αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας» και άλλο, ακόμη διαφωτιστικότερο, να καταλαβαίνεις τι ακριβώς θα την κάνουμε την «αύξηση».

ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΚΑΙ ΔΟΥΛΟΙ, ΙΣΑ ΓΕΝΗΚΑΜΕ ΟΥΛΟΙ;

«Stop killing culture in Greece! Όχι τσεκούρι στον πολιτισμό! Όχι στην υποβάθμιση των σπουδών!». Η επίθεση στην τέχνη είναι επίθεση στην ελευθερία!». Όλοι και όλες έχουμε ακούσει τα συνθήματα του κινήματος «των καλλιτεχνών», έχουμε δει φωτογραφίες κι έχουμε πατήσει κλικ στα βιντεάκια του, έχουμε βρεθεί μπροστά σε μια συζήτηση που όλοι οι παρευρισκόμενοι συμφωνούν για το «αυτονόητο» δίκιο του κινήματος.

Τι δεν έχουμε κάνει;

Για άλλη μια φορά, κανείς και καμιά μας δεν έχει διαβάσει το περί ου ο λόγος κατάπτυστο προεδρικό διάταγμα. Στο περιοδικό *Antifa* όμως έχουμε ένα κουσουρί. Μας έχει μείνει από τότε που διαβάσαμε ένα άλλο κρυπτικό και βαρετό κείμενο. Το κείμενο του δημοψηφίσματος του 2015. Ε, όταν το διαβάσαμε κι ανακαλύψαμε ότι το μισό επαναστατικό κίνημα ένωθε το καθήκον να πει «όχι» στη φορολόγηση των εφοπλιστών, στη φορολόγηση της φαρμακοβιομηχανίας και στη μείωση των στρατιωτικών δαπανών και το άλλο μισό έλεγε επίσης «όχι» δίχως να έχει ιδέα σε τι έλεγε «όχι»... ε, κάπως μας συγκλόνισε το πράγμα.¹ Πιστό λοιπόν στο ιστορικό του χρέος, το περιοδικό *Antifa* έκανε τον κόπο να πάει για άλλη μια φορά σε μέρη απάτητα από οποιονδήποτε άλλον αντιεξουσιαστή... και να διαβάσει... μπρρ... το κείμενο με τον πιασάρικο τίτλο Π.Δ. 85/2022 - ΦΕΚ 232/Α/17-12-2022.²

Τι λέει λοιπόν αυτό το προεδρικό διάταγμα;

Σκοπός του παρόντος διατάγματος είναι η ενιαία ρύθμιση του ζητήματος του προσοντολογίου και κλαδολογίου των φορέων του Δημοσίου Τομέα. [...] για θέσεις διοικητικού και οικονομικού του Δημοσίου.

Με άλλα λόγια, το κατάπτυστο διάταγμα είναι η λίστα με τις προϋποθέσεις για την πρόσληψη και την αμοιβή νέων υπαλλήλων (οι παλιοί εξαιρούνται) σε θέσεις διοικητικών υπαλλήλων στο Δημόσιο. Το συγκεκριμένο διάταγμα δεν έχει στο κέντρο τους καλλιτέχνες· αφορά συνολικά 680 ειδικότητες. Πώς αφορά λοιπόν τους καλλιτέχνες; Δεν τους αφορά όλους, ούτε καν τους περισσότερους· αφορά μόνον αυτούς που θα εργαστούν στο Δημόσιο και μάλιστα όχι με την «καλλιτεχνική τους ιδιότητα», όχι ως ηθοποιοί, ως ζωγράφοι, ως χορευτές, κλπ, αλλά ως διοικητικοί υπάλληλοι, ας πούμε υπάλληλοι γραφείου, εφοριακοί ή βύσματα σε κάποιο υπουργείο.

Και πού είναι το πρόβλημα; Το πρόβλημα είναι

πως το διάταγμα τούς χαρακτηρίζει ΔΕ, δηλαδή Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης. Τι σημαίνει αυτό; Το ελληνικό δημόσιο κατατάσσει τους υπαλλήλους του σε τέσσερις κατηγορίες ανάλογα με τα πτυχία τους. Οι κατηγορίες αυτές ορίζουν και τον μισθό με τον οποίο προσλαμβάνονται στο δημόσιο και είναι: Υποχρεωτικής Εκπαίδευσης (ΥΕ) – 780 ευρώ, Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης (ΔΕ) – 858 ευρώ, Τεχνολογικής Εκπαίδευσης (ΤΕ) – 1037 ευρώ, Πανεπιστημιακής Εκπαίδευσης (ΠΕ) – 1.092 ευρώ.

Ως το 2003, ο σημερινός «Κλάδος Καλλιτεχνικών Επαγγελματιών» εντασσόταν στην ομπρέλα της Τεχνικής Εκπαίδευσης. Όμως από τη στιγμή που η ανώτερη εκπαίδευση καταργήθηκε και τα ΤΕΙ αναγνωρίστηκαν ως 4ετείς Ανώτατες Σχολές, οι απόφοιτοι ΤΕΙ αναβαθμίστηκαν (γι' αυτό και ο πρώτος τους μισθός είναι τόσο κοντά στον μισθό των αποφοίτων ΑΕΙ) κι όλοι οι υπόλοιποι τίτλοι μεταλυκειακής εκπαίδευσης υποβαθμίστηκαν.

Οι καλλιτέχνες λοιπόν έχουν πάψει να θεωρούνται ΤΕ από το μακρινό 2003 (με την εξαίρεση φυσικά των αποφοίτων των Ανωτάτων Σχολών Καλών Τεχνών, οι οποίοι θεωρούνται κανονικότητα ΠΕ). Ήδη από τότε, σε διοικητικά πόστα στο δημόσιο αμείβονται το ίδιο με τους αποφοίτους λυκείου. Το πρόσφατο προεδρικό διάταγμα στην πραγματικότητα δεν αλλάζει τίποτα ως προς την αμοιβή των καλλιτεχνών, ούτε γενικώς, ούτε καν όσων προσλαμβάνονται ως βύσματα σε υπουργείο. Ο υπουργός επικρατείας Άκης Σκέρτσος σχολιάζοντας το επίμαχο διάταγμα είπε:

Αυτό που λέει το Π.Δ. είναι ότι οποιοσδήποτε απόφοιτος μεταλυκειακής εκπαίδευσης που δεν έχει πτυχίο ΑΕΙ – ΤΕΙ και επιθυμεί να εργαστεί στο Δημόσιο σε θέση διοικητικού υπαλλήλου, προσλαμβάνεται και αμείβεται στην κατηγορία υπαλλήλων δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Θα έπρεπε το ελληνικό κράτος να έχει και μια ενδιάμεση οριζόντια βαθμίδα αμοιβών για τους κατόχους τίτλων μεταλυκειακής εκπαίδευσης; Ενδεχομένως ναι. Όμως, δεν έχει.

Όπως συμβαίνει συχνά, τα επιχειρήματα των αριστερών είναι τόσο έωλα, που ακόμη κι οι σκατόψυχο δεξιοί μπορούν εύκολα να τα κάνουν φιόγκο. Για να μην υπάρχει και καμία παρανόηση ως προς το νομικό κομμάτι του πράγματος, το υπουργείο εξέδωσε συμπληρωματικό νόμο που λέει ότι η πρόσληψη «καλλιτεχνών για την παροχή αμιγώς καλλιτεχνικού έργου εξαιρείται από το πεδίο εφαρμογής

του π.δ. 85/2022».³ Το πρόβλημα λοιπόν δεν είναι η μισθολογική υποτίμηση. Παρ' όλα αυτά, οι συνδικαλιστές των καλλιτεχνών ζητούν «να περιληφθούν στην κατηγορία προσόντων ΤΕ λόγω αντικειμενικής ιδιαιτερότητας».⁴ Ζητούν δηλαδή να έχουν διαφορετική μεταχείριση από οποιονδήποτε απόφοιτο άλλου ΙΕΚ της χώρας, βλέπε μάγειρες, μηχανικούς, κομμωτές, κλπ, λες κι όλοι οι υπόλοιποι κατουρήσαν στο πηγάδι.

Το υλικό πρόβλημα των αριστερών συνδικαλιστών είναι πως στην πραγματικότητα δεν θέλουν να εργαστούν ως καλλιτέχνες, αλλά ως κλητήρες στο δημόσιο μέχρι να βγουν στη σύνταξη. Και θέλουν αυτό να το κάνουν παίρνοντας και 180 ευρώ περισσότερα από οποιονδήποτε άλλον συνάδελφό τους.

Το ιδεολογικό τους πρόβλημα είναι η τοποθέτηση της φράσης «καλλιτεχνικά επαγγέλματα» δίπλα στη φράση «δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης». Το πρόβλημά τους δηλαδή είναι το «δεν είμαστε εμείς ίσα κι όμοια με τους απόφοιτους λυκείου». Το πρόβλημα τους λοιπόν είναι βαθιά ταξικό.

Γιατί μη γελιέστε: το κίνημα δεν είναι «των καλλιτεχνών». Οι καλλιτέχνες, όπως πολλά άλλα επαγγέλματα, έχουν ένα ανώτερο κι ένα κατώτερο κομμάτι. Το κατώτερο κομμάτι έχει απλήρωτες πρόβες και σερβιτο-

Ο Λάμπρος Κωνσταντάρας γεννήθηκε στο Κολωνάκι. Η οικογένειά του τον έστειλε στο Παρίσι προκειμένου να σπουδάσει χρυσοχόος, με σκοπό να αναλάβει στη συνέχεια το οικογενειακό χρυσοχοείο στο κέντρο της Αθήνας. Προφανώς λοιπόν δεν ήταν «απόφοιτος λυκείου»· αλλά με την ταξική έννοια του όρου και όχι λόγω της υποτιθέμενης «προσφοράς του στον πολιτισμό».

Ε, όχι και «απόφοιτοι λυκείου» εμείς κι οι πτυχιάρηδες μας...

ριλίκια παράλληλα για να βγει το προς το ζην· έχει ηθοποιούς που δουλεύουν για τρία ευρώ την ώρα σε escape room· και φυσικά δεν είναι διορισμένο στο δημόσιο, πόσο μάλλον «σε διοικητικά πόστα».

Από την άλλη, οι απόφοιτοι καλλιτεχνικών σχολών που έχουν διοριστεί σε διοικητικές θέσεις στο δημόσιο δεν είναι τόσο διαφορετικοί από άλλους κλάδους όσο νομίζουν. Έχουν κι αυτοί διοριστεί με τη μεσολάβηση των αφεντικών τους. Βασίζονται κι αυτοί σε ένα μονοπώλιο μιας γνωστικής περιοχής (τα πολύτιμα «πτυχία ανωτέρων σχολών» τους). Κι αυτοί θα αρνούνταν με κάθε τρόπο ότι είναι εργάτες κι ότι έχουν αφεντικό. Κι αυτοί δεν «δουλεύουν», αλλά «ασκούν λειτουργήματα».

Μπλέκουν την υποτίμηση (πραγματική ή μεταφυσική) που τους επιφυλάσσει το κράτος, με την «υποτίμηση του πολιτισμού», ενώ στην πραγματικότητα συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο. Ο «πολιτισμός» τους, που μας λένε πως πρέπει να «προστατέψουμε» είναι ο πολιτισμός του κράτους. Το οποίο τα τελευταία χρόνια σερβίρει ασταμάτητα πολιτισμό: της κακιάς ώρας σε πάρκα και πλατείες, προσπαθώντας να ελέγξει τον δημόσιο χώρο και να τον κάνει φιλόξενο για έναν άλλον πολιτισμό, τον πολιτισμό της εργατικής νεολαίας.⁵

Τα ανώτερα κομμάτια των καλλιτεχνών, οι διορισμένοι στο δημόσιο, δεν έχουν κανένα πρόβλημα με αυτόν τον πολιτισμό του κράτους, ίσα-ίσα τον θεωρούν «λειτουργήματα». Γι' αυτό κι οι συνδικαλιστικές τους μέθοδοι είναι συντεχνία και άγιος ο θεός, εγώ είμαι καλύτερος από τους άλλους, παρακάλια στο κράτος, «κεκτημένα» που πρέπει να διατηρηθούν, «πτυχία-μεταξία» και όλα τα υπόλοιπα εργαλεία του παλαιολιθικού αριστερού κείνισιανισμού αλλά ελληνικά. Οι ιδεολογίες του παλιού καιρού, η ιδεολογία του «δε θα γίνω εργάτης ποτέ» είναι τόσο μπετοναρισμένη στους «θεματοφύλακες του πολιτισμού αυτής της χώρας» που δεν τους φαίνεται καν λιγάκι ρατσιστικό ή έστω «απολίτιστο» να μιλάνε για τους απόφοιτους λυκείου λες και είναι σκουπίδια. Είναι τόσο εμποτισμένη στους

«υπερασπιστές των εργατικών κεκτημένων» που δεν τους φαίνεται καν αντιφατικό να υποτιμούν τόσο χυδαία τα κατώτερα στρώματα της εργατικής τάξης.

Τελικά λοιπόν το κίνημα δεν είναι «των καλλιτεχνών», είναι «του Σύριζα». Και λειτουργεί εξάισια σε μια χώρα που βαδίζει σε προεκλογική περίοδο, μονοπωλώντας τη δημόσια αντιπαράθεση και ρίχνοντας σε δεύτερη μοίρα κάτι ζητημάκια της πλάκας όπως ο παγκόσμιος πόλεμος, οι μισθοί που δεν φτάνουν ούτε για ζήτω, και άλλα τέτοια στα οποία όλο το πολιτικό σύστημα λειτουργεί σαν σφιγμένη γροθιά. Όσο για τις άλλες λειτουργίες του «κινήματος», οι πορείες του είχαν στην κεφαλή την υπεύθυνη αριστερά της χώρας, μαζί με τα ανώτερα στρώματα των λεγόμενων «καλλιτεχνών». Στην ουρά φυσικά ήταν οι... απόφοιτοι λυκείου.

Οι αριστεροί και οι μεσοαστοί των μπροστινών γραμμών πειθαρχούσαν τους χαστικούς απόφοιτους λυκείου.

Πρώτα τους πειθαρχούσαν στα μυαλά, βάζοντάς τους να διοχετεύσουν την αρνητικότητά τους σε άλλο ένα «κίνημα» που δεν έχει καμία σχέση με την πάρτη τους.

Και μετά τους πειθαρχούσαν και στην πράξη.

Ένας νεαρός φίλος μας, «απόφοιτος λυκείου», που πιθανότατα δε θα γίνει ποτέ βύσμα σε υπουργείο, βρέθηκε έξω απ' το κατειλημμένο Ρεξ. Και όπως μας είπε, την ώρα που πήγαινε να βάψει μια ταγκιά στην Πανεπιστήμιο, οι μαχόμενοι συριζαίοι καλλιτέχνες, η αιχμή του επαναστατικού κινήματος, του φώναξαν τη γνωστή και οικεία κραυγή απaráμιλλου μικροαστισμού: «Ρε φιλαράκι, γιατί λερώνεις τον τοίχοοοο;».

Μας φάνηκε ταιριαστό, γιατί ολόκληρη η πολύπλευρη σύνθεση του μεγαλειώδους κινήματος μπόρεσε να αποτυπωθεί σε ένα τόσο συνοπτικό δίπολο:

Ταγκιές vs «Τέχνη».

1. Για τα τότε συγκλονισμένα/συγκλονιστικά μας συμπεράσματα δείτε το «Εθνη κράτη, καπιταλιστική κρίση, δημοψηφίσματα και τα ATM που περίσσεψαν από τον Δεκέμβρη», *Antifa* #47, 07/2015.

2. Βρίσκεται εύκολα ολόκληρο με μια αναζήτηση στο γκουγκλ. <https://www.e-nomothesia.gr/kat-demosia-dioikese/pd-85-2022.html>

3. Νόμος Υπ' Αριθμ. 5016/2023, ΦΕΚ 21/Α/4-2-2023. <https://www.e-nomothesia.gr/kat-dika-steria-dikaiosune/n-5016-2023.html>

4. «Η αλήθεια για το σχέδιο της κυβέρνησης και τι διεκδικούν οι καλλιτέχνες», *Το Πρώτο Θέμα*, 14/02/2023.

5. Για τις «πολιτιστικές» πλευρές της δημόσιας τάξης βλ. π.χ. «Τα πολλά πρόσωπα της δημόσιας τάξης», *Antifa* #83, 12/2022.

18/1: Πλοίο υπό ελληνική διαχείριση συλλαμβάνεται από τις ισπανικές αρχές με 3 τόνους κόκα. Ορίστε. Τόση καινοτόμος επιχειρηματικότητα και οι άτιμοι οι Ισπανοί δε μας αφήνουν να βελτιώσουμε το εμπορικό μας ισοζύγιο.

21/1: «Οι σκιέρ αναζητούν... χιόνι». Τα ελβετικά σαλέ παραμένουν άδεια γιατί ο «δύσκολος χειμώνας» τελικά δεν ήταν και τόσο δύσκολος. Για να λέμε βέβαια και του στραβού το δίκιο, η Ελλάδα προσπάθησε να δώσει λύση στο πρόβλημα, αλλά οι ασέβαστες ισπανικές αρχές δεν την άφησαν να σπρώξει λίγο χιόνι στα ελβετικά σαλέ.

24/1: «Πολύ σύντομα θα τρώμε τρόφιμα από αέρα» υποστηρίζει η μελλοντολόγος τροφίμων δρ. Μόργκαν Γκέι, η οποία πέρα από λύσεις στο επισιτιστικό πρόβλημα προτείνει και λύσεις για την ανεργία. Δεν είχατε σκεφτεί να γίνετε μελλοντολόγοι τροφίμων, ε; Δυστυχώς μένει αδιευκρίνιστο αν τα φρούτα από αέρα θα έρχονται από την Τουρκία και αν θα περιέχουν φυτοφάρμακα.

7/2: Ο σεισμός στην Τουρκία συγκινεί τον ελληνικό λαό και αναβιώνει τη «διπλωματία των σεισμών». Καλά, εντάξει να ξεχάσουμε την «προκλητικότητα»... αλλά τουλάχιστον να λύσουμε πρώτα το ζήτημα με τα φυτοφάρμακα, έτσι;

10 χρόνια πριν...

9/2/2013: Εννέα άτομα νοσηλεύονται στις ΜΕΘ της χώρας, θύματα της γρίπης. Σε τέσσερις ανέρχονται ήδη οι νεκροί. Πιθανή μετάλλαξη του ιού στη νοτιοανατολική Ασία. (Προσπαθούμε να σπείρουμε λίγο πανικό, αλλά μας έχουν όλοι χεσμένους). [Ναι, 2013. Φυσικά δεν τα καταφέραμε να σπείρουμε πανικό ούτε εμείς ούτε η μετάλλαξη. Λες να φταίει που δεν την είχανε βαφτίσει; Μπα, ούτε το Κράκεν τα κατάφερε].

10/2: 90 τόνους κουβέρτες δίνει η Ελλάδα στην Τουρκία από τις αποθήκες του υπουργείου Πολιτικής Προστασίας. Μα καλά, τόσον καιρό γιατί δεν μας είχατε πει ότι το ελληνικό κράτος έχει αποθήκη με κουβέρτες; Τζάμπα κάθονταν και μάζευαν τόσες κουβέρτες οι Συριζαίοι το 2015; Ή μπας και ήταν τότε «αλληλεγγύη» που ξέμειναν αρκετές, ώστε το κράτος να φτιάξει ολόκληρη αποθήκη;

10/2: Για να γίνει δεκτός κάποιος ως ψηφιακός νομάς στην Ελλάδα πρέπει να διαθέτει επαρκείς πόρους, ώστε να καλύπτει τα έξοδα διαβίωσής του και να μην επιβαρύνει το εθνικό σύστημα κοινωνικής πρόνοιας. Το ύψος των «επαρκών πόρων» καθορίζεται στα 3.500 ευρώ μηνιαίως. Προκύπτει φυσικά το ερώτημα γιατί εμείς οι υπόλοιποι παίρνουμε 600 ευρώ; Τι θέλουν δηλαδή, να επιβαρύνουμε το εθνικό σύστημα κοινωνικής πρόνοιας;

20/2: Αμερικανική έρευνα καταλήγει ότι για το 90% των πολιτών τα χρήματα είναι πηγή άγχους. Δεν διευκρινίζει αν η πηγή άγχους είναι τα πολλά χρήματα ή τα λίγα. Πάντως οι ψηφιακοί νομάδες χαλαροί φαίνονται στα σχετικά άρθρα.

24/2: Μετά το αμερικανικό Κογκρέσο, απαγορεύει και η Κομισιόν στους υπαλλήλους και τα μέλη της τη χρήση του Tik Tok για λόγους ασφαλείας στη συλλογή δεδομένων από την κινεζική εταιρία. Τα καλά του συγκεντρωτισμού. Εμείς που είμαστε αντιεξουσιαστές παλεύουμε καθημερινά να πείσουμε τους συντρόφους και τις συντρόφισσες να μην καίγονται στα social media κι αυτά μας έχουνε χεσμένους.

2/3: Ο «μισητός σταθμάρχης» είναι «πρώην αχθοφόρος» άρα σίγουρα λούμπεν, έχει «μόνο ένα μήνα εμπειρία» άρα σίγουρα ανεκπαιδευτος και είναι «κυβερνητικό ρουσφέτι» άρα σίγουρα ανάξιος. Αντίθετα εκείνος ο άλλος σταθμάρχης, ο «σταθμάρχης-θύμα» που είχε φάει τις σφαλιάρηδες απ' τους περισσότεριώτες μαθητές, είναι βέβαιο πως ήταν γλυκομίλητος, άρτια εκπαιδευμένος και διορισμένος με αξιολογικά κριτήρια.